

Sygn. akt III AUa 133/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maciej Piankowski
Sędziowie:	SSA Bożena Grubba SSA Barbara Mazur (spr.)
Protokolant:	stażysta Katarzyna Pankowska

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2013 r. w Gdańsku

sprawy S. B.

przeciwko Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji S. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 20 listopada 2012 r., sygn. akt V U 422/12

oddala apelację

Sygn. akt III AUa 133/13

UZASADNIENIE

S. B. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.: z dnia 15 grudnia 2011 r. i z dnia 24 lutego 2012 r. w przedmiocie wysokości świadczenia. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podniósł, że w jego ocenie wydana decyzja z dnia 15 grudnia 2011 r. jest błędna, ponieważ nie zawiera w swojej treści wyliczenia dotyczącego części emerytury należnej za okresy składkowe i nieskładkowe z uwzględnieniem waloryzacji do dnia 01 marca 2011 r.

Z tych samych powodów ubezpieczony uznał za błędną decyzję z dnia 24 lutego 2012 roku, w której organ rentowy uwzględnił okres zatrudnienia od dnia 01 listopada 2011 r. do dnia 15 lutego 2012 r.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o jego odrzucenie, ewentualne jego oddalenie.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołania organ rentowy podniósł, że ubezpieczony wniósł odwołanie z uchybieniem terminu. Nadto, wskazał że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 193,09 % i wynosi tyle samo co w decyzji z dnia 03 kwietnia 2004 r. Wobec braku zmiany wysokości wskaźnika podstawy wymiaru świadczenia organ ten odmówił S. B. przeliczenia świadczenia.

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2012 r. w sprawie V U 422/12 Sąd Okręgowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu I instancji:

Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 24 listopada 2008 r. znak (...) /15 przyznano ubezpieczonemu od dnia 01 października 2008 r., tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek o emeryturę.

Do ustalenia wysokości podstawy przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru z 10 lat kalendarzowych, tj. od 1998 r. do 2007 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosił 192,91 %. Wypłata emerytury podlegała zawieszeniu, gdyż ubezpieczony kontynuował zatrudnienie. Emeryturę przyznano na podstawie art. 29 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Podstawę wymiaru emerytury obliczono na 4.389,42 zł przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 192,91 % przez 2.275,37 zł to jest kwotę bazową czyli 100 % przeciętnego wynagrodzenia pomniejszonego o potrącone od ubezpieczonych składki na ubezpieczenia społeczne, określone w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych, w poprzednim roku kalendarzowym czyli w roku 2007. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 42 lata okresów składkowych to jest 504 miesiące i 8 miesięcy okresów nieskładkowych. Emeryturę obliczono:

$$24 \% \times 2.275,37 = 546,09$$

$$(504 \times 1,3 \%) : 12 \times 4.389,42 = 2.396,62$$

$$(8 \times 0,7 \%) : 12 \times 4.389,42 = 20,63$$

RAZEM 2.963,34

Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 03 kwietnia 2009 r. znak (...) /15 przeliczono ubezpieczonemu świadczenie, w wyniku którego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wzrósł do 193,09 %. Wypłata emerytury nadal podlegała zawieszeniu, gdyż ubezpieczony kontynuował zatrudnienie.

Decyzją z dnia 12 czerwca 2009 r. doliczono staż pracy ubezpieczonemu i wznowiono wypłatę emerytury.

W dniu 05 grudnia 2011 r. ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie emerytury w związku z ukończeniem 65 roku życia.

Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 15 grudnia 2011 r. (...) przyznano ubezpieczonemu emeryturę od dnia 01 grudnia 2011 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę.

Organ rentowy doliczył staż pracy od dnia 01 stycznia 2011 r. do dnia 31 października 2011 r. ustalając wysokość świadczenia w kwocie 3.849,93 zł, przy uwzględnieniu okresów składkowych - 541 miesiące oraz nieskładkowych - 8 miesięcy. Podstawę wymiaru emerytury obliczono na 4.978,36 zł, przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 193,09 % przez 2.578,26 zł. to jest kwotę bazową czyli 100 % przeciętnego wynagrodzenia pomniejszonego o potrącone od ubezpieczonych składki na ubezpieczenia społeczne, określone w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych, w poprzednim roku kalendarzowym czyli w roku 2008. Podstawę wymiaru zwaloryzowano mnożąc ją o 104,62 % a następnie o 103,10 % = 5.369,82.

Emerytura przyznana na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej obliczona została następująco:

$24\% \times 2.822,66 = 677,44$ zł kwota bazowa czyli 100 % przeciętnego wynagrodzenia pomniejszonego o potrącone od ubezpieczonych składki na ubezpieczenia społeczne, określone w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych, w poprzednim roku kalendarzowym, czyli w roku 2010 - część socjalna)

$(541 \times 1,3\%) : 12 \times 5.369,82 \text{ zł} = 3.147,25 \text{ zł}$

$(8 \times 0,7\%) : 12 \times 5.369,82 = 25,24 \text{ zł}$

RAZEM 3.849,93 zł.

Przy ustalaniu wysokości emerytury uwzględniono:

- do obliczenia składnika emerytury, przysługującego za okresy składkowe i nieskładkowe - podstawę wymiaru wcześniej przyznanej emerytury w wysokości uwzględniającej waloryzację do dnia 01 marca 2011 r., tj. podstawa wymiaru $4.978,36 \times 104,62 = 5.208,36 \times 103,10\%$ waloryzacja od dnia 01 marca 2011 r.) = podstawa wymiaru przyjęta do obliczenia emerytury 5.369,82 zł,

- do obliczenia składnika emerytury wynoszącego 24 % kwoty bazowej, przyjęto kwotę bazową obowiązującą 01 grudnia 2011 r., tj. w dniu nabycia prawa do emerytury ($24\% \times 2.822,66 \text{ zł} = 677,44 \text{ zł}$).

Podstawę wymiaru emerytury stanowiła podstawa wymiaru wcześniej przyznanej emerytury. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosił 193,09 %.

W dniu 16 lutego 2012 r. ubezpieczony złożył wniosek o doliczenie do stażu okresu zatrudnienia.

Decyzją z dnia 24 lutego 2012 r. (...) doliczono ubezpieczonemu staż pracy od dnia 01 listopada 2011 r. do dnia 15 lutego 2012 r. oraz ustalono wysokość zwaloryzowanej emerytury od dnia 01 marca 2012 r. W decyzji organu rentowego z dnia 24 lutego 2012 r. określono świadczenia na kwotę 3.867,13 zł. Podstawa wymiaru po waloryzacji wynosi od dnia 01 marca 2011 r. 5.369,82 zł., a od dnia 01 marca 2012 r. 5.468,62 zł.

$24\% \times 2.822,66 = 677,44 \text{ zł}$

$(544 \times 1,3\%) : 12 \times 5.369,82 = 3.164,61 \text{ zł}$

$(8 \times 0,7\%) / 12 \times 5.369,82 = 25,059$

Razem emerytura od dnia 01 lutego 2012 r. do dnia 29 lutego 2012 r. wynosiła 3.867,13 zł.

Emerytura po waloryzacji od dnia 01 marca 2012 r. wynosi 3.938,13 zł (3.867,13 zł + 71,00 zł).

Prawidłowa wysokość świadczenia powinna wynosić: część socjalna: $2.822,66 \text{ zł} \times 24\% = 677,44 \text{ zł}$, część stażowa: okresy składkowe $5.369,82 \text{ zł} \times 1,3\% \times 544/12 = 3.164,45 \text{ zł}$ okresy nieskładkowe $5.369,82 \text{ zł} \times 0,7\% \times 8/12 = 25,24 \text{ zł}$. Razem = 3.867,13 zł. Organ rentowy prawidłowo ustalił wysokość świadczenia ubezpieczonego w zaskarżonych decyzjach.

W ocenie Sądu Okręgowego odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd ten wskazał, że Sąd Najwyższy w uchwale podjętej w sprawie I UZP 1/08 wyraził pogląd, iż ubezpieczona pobierająca wcześniejszą emeryturę (..) która po nabyciu po dniu 01 lipca 2004 r. prawa do emerytury na podstawie art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) podlegała przez co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym ma prawo do ustalenia wysokości emerytury według kwoty bazowej z daty zgłoszenia

wniosku o przeliczenie wysokości emerytury zarówno w zakresie części socjalnej, jak i części stażowej emerytury – art. 53 ust 1 i 4 w związku z art. 110 ustawy emerytalnej.

Wpływ osiągnięcia wieku emerytalnego na uprawnienia osób korzystających z wcześniejszej emerytury został uregulowany w art. 21 ustawy emerytalnej.

W myśl art. 21 ust 1 pkt 1 w związku z ust. 2 pkt 1 ustawy emerytalnej podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która miała wcześniej ustalone prawo do emerytury stanowi podstawa wymiaru emerytury w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do emerytury.

Ustawodawca nowelizując art. 53 ustawy emerytalnej sprecyzował, iż emeryturę dla tych osób oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do podstawy wymiaru, a następnie podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury – ust 3; zasady tej nie stosuje się jeżeli ubezpieczony po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał przez co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniom społecznym lub emerytalno – rentowym – ust 4.

Artykuł 53 ust. 4 ustawy emerytalnej wyłącza w pierwszym rzędzie zastosowanie przewidzianej art. 53 ust. 3 ustawy emerytalnej reguły dotyczącej kwoty bazowej w przypadku, kiedy to ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury wcześniejszej podlegał co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu.

Ponieważ mechanizm wynikający z art. 21 ustawy emerytalnej znajduje zastosowanie do przypadków, kiedy emeryturę ustala się w następstwie osiągnięcia wieku, oznacza to w konsekwencji, że w przypadku dalszego podlegania ubezpieczeniu do obliczenia emerytury znajdują zastosowanie ogólne zasady ustawy emerytalnej regulujące wpływ podlegania ubezpieczeniu społecznemu (dalszego zatrudnienia) po nabyciu prawa do emerytury, także wcześniejszej, na pobierane dotychczas świadczenie. Są one zawarte w art. 110 ustawy emerytalnej.

Zgodnie z tym przepisem wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenie emerytalno – rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Stosownie do art. 15 ustawy emerytalnej w celu obliczenia podstawy wymiaru emerytury stosuje się element w postaci kwoty bazowej, o jakiej mowa w art. 19.

Równocześnie art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej ma charakter przepisu szczególnego w stosunku do art. 110 ustawy emerytalnej przez to, że przewidziane w tym ostatnim zasady znajdują zastosowanie dopiero wówczas, gdy ubezpieczony pobierający wcześniejszą emeryturę podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu.

Przy krótszym okresie podlegania temu ubezpieczeniu wysokość wcześniejszej emerytury będzie ustalana zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 1 w zw. z ust. 2 pkt 1 i w związku z art. 53 ust. 3 ustawy emerytalnej, tj. przy zastosowaniu tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru.

Wymóg podlegania przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu, a także wymagania wynikające z art. 110 ustawy emerytalnej dotyczące tego, że nowy wskaźnik ma być wyższy od poprzedniego Trybunał Konstytucyjny uznał za zgodne z konstytucją (por. wyrok T.K. z dnia 24 kwietnia 2006 w sprawie P 9/05).

Sąd I instancji stwierdził, że w realiach przedmiotowej sprawy, z symulacji sporządzonej przez organ rentowy wynika, iż tak ustalony wskaźnik nie jest wyższy od dotychczasowego i wynosi 193,09 %.

Stosownie do treści uchwały i wyrażonego w jej uzasadnieniu przez Sąd Najwyższy stanowiska, tylko wyższy, od dotychczasowego, wskaźnik ustalony w myśl art. 110 ustawy emerytalnej, pozwoli na przyjęcie jednej – wyższej kwoty bazowej z daty złożenia wniosku, do całości świadczenia.

Sąd Okręgowy podkreślił, że ugruntowane stanowisko judykatury jednolicie przyjmuje, że kwotę bazową obowiązującą w dacie złożenia wniosku o emeryturę na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej przez osobę mającą ustalone prawo do wcześniejszej emerytury, która podlegała co najmniej trzydziści miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, uwzględnia się tylko do obliczenia części socjalnej później ustalonej emerytury (art. 53 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 ustawy emerytalnej) (por. uchwała 7 sędziów S.N. z dnia 10 września 2009 r. w sprawie I UZP 6/09, publik. OSNP 2010/5-6/72).

Podobnie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 sierpnia 2010 r. w sprawie I UK 21/10, publik. LEX nr 653660 wskazano, że kwotę bazową obowiązującą w dacie złożenia wniosku o emeryturę na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej przez osobę mającą ustalone prawo do wcześniejszej emerytury, która podlegała co najmniej trzydziści miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, uwzględnia się tylko do obliczenia części socjalnej później ustalonej emerytury (art. 53 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 ustawy emerytalnej).

Natomiast w wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13 stycznia 2011 r. w sprawie III AUa 1054/10, publik. POSAG 2011/2/90-97 stwierdzono, że ubezpieczony urodzony po 31 grudnia 1948 r., który po przyznaniu prawa do emerytury wcześniejszej na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 46 ust. 1 ustawy emerytalnej podlegał ubezpieczeniu społecznemu przez co najmniej 30 miesięcy, nie zachowuje prawa do ustalenia wysokości emerytury w wieku powszechnym częściowo na dotychczasowych zasadach, tj. zgodnie z art. 53 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 ustawy emerytalnej, o ile po przyznaniu świadczenia (wcześniejszej emerytury) pobierał je choćby przez miesiąc. Sposób mieszany obliczenia emerytury dotyczy tylko tych ubezpieczonych, którzy - uprawnieni do wcześniejszej emerytury - świadczenia tego nie pobrali.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że I. M. wskazała na praktykę organu rentowego w kwestii wyliczania świadczeń i również jej zeznania nie zostały skutecznie podważone.

Niewątpliwie za wadliwą należy uznać praktykę organu rentowego, polegającą na niewskazywaniu sposobu obliczenia świadczenia przy kolejnych decyzjach podwyższających świadczenie, lecz w ocenie Sądu Okręgowego organ ten prawidłowo ustalił wysokość świadczenia.

Sąd ten wskazał, że w okolicznościach niniejszej sprawy, ze względu na to, że ubezpieczony formułował nie zawsze zrozumiałe zarzuty do zaskarżonych decyzji oraz kwestionował sposób wyliczenia świadczeń celowym było powołanie biegłego z zakresu rachunkowości.

Biegły zarówno w pisemnej opinii z dnia 29 sierpnia 2012 r., jak i ustosunkowując się do zastrzeżeń ubezpieczonego oraz wyjaśniając na rozprawie nie stwierdził, aby świadczenie w zaskarżonych decyzjach było obliczone nieprawidłowo. Sąd I instancji podzielił opinię biegłego, gdyż była jasna, kategoryczna i rzeczowo umotywowana. Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd ten zważył, że konkluzja opinii biegłego jest wynikiem logicznego wnioskowania, a sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków nie budził zastrzeżeń i w połączeniu z kryterium zgodności z zasadami logiki, wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii, wydaną opinię stanowi przekonujący dowód w sprawie.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c., a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony (por. wyrok S.N. z dnia 15 lutego 1974 r. w sprawie II CR 817/73 nie publikowany).

Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (por. wyroki S.N.: z dnia 10 września

1999 r. w sprawie II UKN 96/99, publik. OSNAPUS 2000, nr 23, poz. 869, z dnia 06 marca 1997 r. w sprawie II UKN 23/97, publik. OSNAPUS 1997, nr 23, poz. 476, z dnia 21 maja 1997 r. w sprawie II UKN 131/97, publik. OSNAPUS 1998, nr 3, poz. 100 oraz z dnia 18 września 1997 r. w sprawie II UKN 260/97, publik. OSNAPUS 1998, nr 13, poz. 408.

Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (por. wyroki S.N.: z dnia 04 sierpnia 1999 r. w sprawie I PKN 20/99, publik. OSNAPUS 2000, nr 22, poz. 807, z dnia 14 maja 1997 r. w sprawie II UKN 108/97, publik. OSNAPUS 1998, nr 5, poz. 161, z dnia 18 września 1997 r. w sprawie II UKN 260/97, publik. OSNAPUS 1998, nr 13, poz. 408 oraz z dnia 10 grudnia 1997 r. w sprawie II UKN 391/97, publik. OSNAPUS 1998, nr 20, poz. 612.

Powinność sądu powołania innych biegłych Sąd Najwyższy dostrzegał wtedy, gdy pierwotna opinia budziła istotne i nie dające się usunąć wątpliwości, a zainteresowana strona wykazywała nieporadność w zgłaszaniu odpowiednich wniosków dowodowych.

Przy ocenie biegłych sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego. Odmiennie ustalenie w tej mierze może być dokonane tylko na podstawie opinii innych biegłych lekarzy, jeżeli ich opinia jest bardziej przekonująca oraz wszechstronnie przedstawia kwestię nasuwającą wątpliwości w sprawie (por. wyrok S.N. z dnia 13 października 1987 r. w sprawie II URN 228/87, publik. (...)).

W ocenie Sądu Okręgowego brak też było podstaw do podzielenia zarzutu ubezpieczonego, iż pozbawiono go waloryzacji świadczeń, albowiem nie jest on zasadny. Sąd ten podkreślił, że dotychczasowe unormowania art. 88 – 94 ustawy emerytalnej przewidywały coroczną (od dnia 01 marca), cenowo – płacową waloryzację automatyczną emerytur i rent przyznanych przed terminem waloryzacji. Polega ona na pomnożeniu kwoty świadczenia oraz jego podstawy wymiaru (w wysokości przysługującej w ostatnim dniu lutego roku przeprowadzenia waloryzacji) przez wskaźnik waloryzacji. W celu wyjaśnienia ewentualnych wątpliwości Sąd I instancji stwierdził, że wysokość zwaloryzowanego świadczenia będzie równa iloczynowi kwoty świadczenia oraz wskaźnika waloryzacji. Wskazał, że równoczesne zwaloryzowanie podstawy wymiaru może sugerować jakąś podwójną podwyżkę faktyczną (wysokość podstawy wymiaru ma przecież bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia). Jednak przy kolejnej waloryzacji ponownie nastąpi przemnożenie kwoty świadczenia przez stosowny wskaźnik. Praktyczny sens indeksacji podstawy wymiaru należy widzieć zatem w sytuacjach określonych w art. 21 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2-3, art. 111 ust. 3, art. 112 ust. 1 ustawy emerytalnej (por. komentarz do ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych pod redakcją Kamila Antonowa wydawnictwo ABC Warszawa 2009).

Waloryzację świadczeń regulują przepisy art. 88 i 89 ustawy emerytalnej. Stosownie do wskazanych przepisów emerytury i renty podlegają corocznie waloryzacji od dnia 01 marca. Waloryzacja polega na pomnożeniu kwoty świadczenia i podstawy jego wymiaru przez wskaźnik waloryzacji.

Waloryzacji podlega kwota świadczenia i podstawa jego wymiaru w wysokości przysługującej ostatniego dnia lutego roku kalendarzowego, w którym przeprowadza się waloryzację.

Waloryzacja obejmuje emerytury i renty przyznane przed terminem waloryzacji.

Zgodnie z art. 89 ustawy emerytalnej wskaźnik waloryzacji to średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych w poprzednim roku kalendarzowym zwiększony o co najmniej 20 % realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim roku kalendarzowym.

Wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych, o którym mowa w ust. 1, jest średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych dla gospodarstw domowych emerytów i rencistów albo średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, jeżeli jest on wyższy od wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych dla gospodarstw domowych emerytów i rencistów. Zwiększenie o co najmniej 20 % realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, jest przedmiotem corocznych negocjacji, w ramach Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych, przeprowadzanych w czerwcu, w roku poprzedzającym waloryzację.

Ustawą z dnia 13 stycznia 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych ustaw (Dz. U. z 2012 r., poz. 118) dokonano zmiany zasad waloryzacji świadczeń.

Stosownie do treści art. 4 powołanej ustawy w 2012 r. waloryzacja od dnia 01 marca polega na dodaniu do kwoty świadczenia, w wysokości przysługującej w dniu 29 lutego 2012 roku, kwoty waloryzacji w wysokości 71,00 zł.

W art. 7 pkt 1 cytowanej ustawy zawarto uregulowanie, że w 2012 r. w zakresie uregulowanym w art. 4 nie stosuje się art. 88 i 89 ustawy emerytalnej.

Zatem waloryzacja w 2012 r. polega na dodaniu od dnia 01 marca do kwoty świadczenia, w wysokości przysługującej w dniu 29 lutego 2012 r., kwoty waloryzacji w wysokości 71,00 zł. Zmiana powyższa i podniesienie emerytur o tę samą kwotę dla wszystkich świadczeniobiorców spowodowało, że kwestia waloryzacji kwotowej stała się podstawą wniosku Prezydenta RP do Trybunału Konstytucyjnego celem zbadania zgodności ustawy z Konstytucją.

W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd I instancji zważył, iż przed Trybunałem Konstytucyjnym nie zapadło jeszcze żadne orzeczenie i do czasu ewentualnej utraty mocy obowiązującej przepisu i usunięcia normy z porządku prawnego przepisu nie ma możliwości stosowania normy dotyczącej waloryzacji procentowej świadczeń.

W myśl art. 190 ust. 1 Konstytucji, orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Przepis powyższy, lege non distinguente, należy traktować jako wyraz związania, zarówno organów władzy publicznej, jak i jednostek, wszelkimi orzeczeniami Trybunału, w tym i wyrokami w przedmiocie wniosku o zbadanie zgodności ustaw z Konstytucją. Artykuł 190 ust. 3 i 4 Konstytucji stanowi, że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednak Trybunał Konstytucyjny może określić inny termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego, który nie może przekroczyć osiemnastu miesięcy, gdy chodzi o ustawę.

Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe, ostateczna decyzja administracyjna lub rozstrzygnięcie w innych sprawach, stanowi podstawę do wznowienia postępowania, uchylecia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania.

Wynika z tego, iż wobec stwierdzenia niekonstytucyjności określonych przepisów, wraz z odroczeniem utraty przez nie mocy obowiązującej, do daty wskazanej przez Trybunał, przepisy te pozostają w porządku prawnym, jako obowiązujące i wobec tego winny być stosowane przez wszystkie organy w tym również sądy.

Rozstrzygnięcia sądu muszą więc znajdować uzasadnienie w obowiązujących normach prawnych, które z kolei muszą być wyinterpretowane z przepisów prawa z zachowaniem powszechnie przyjętych reguł wykładni.

Nie ma zatem żadnych racjonalnych argumentów przemawiających za przyjęciem i zaakceptowaniem stanowiska prezentowanego przez ubezpieczonego do czasu utraty mocy obowiązującej norm dotyczących waloryzacji kwotowej. Nadto, na marginesie Sąd Okręgowy zauważył, że z faktu skierowania wniosku do Trybunału Konstytucyjnego nie można wyprowadzać również wniosku, iż przepisy powyższe zostaną uznane za niekonstytucyjne.

W przypadku uznania przepisów dotyczących waloryzacji kwotowej za niezgodne z Konstytucją art. 401 (1) k.p.c. otwiera ubezpieczonemu drogę do wznowienia postępowania.

Sąd I instancji wskazał, że sądy związane są przepisami obowiązującego prawa - nie zaś oczekiwaniami społecznymi, czy innymi, chociażby były one jak najbardziej uzasadnione. Realizacja takich oczekiwań należy do kompetencji organów stanowiących prawo - a nie do sądu, który jedynie prawo stosuje. Ingerencja władzy sądowniczej w kompetencje władzy ustawodawczej, których rozdział zagwarantowany jest w art. 10 ust 1 Konstytucji RP, jest

niedopuszczalną w demokratycznym państwie prawa. Zdaniem tego Sądu w tym stanie rzeczy brak było podstaw do podzielenia stanowiska ubezpieczonego.

Zdaniem Sądu Okręgowego, ze względu na brak dowodu doręczenia decyzji z dnia 15 grudnia 2011 r., brak było podstaw do przyjęcia, że odwołanie złożono po terminie określonym w art. 477 (9) § 4 k.p.c.

Z tych racji natury faktycznej i prawnej, uznając odwołania za bezzasadne, na mocy art. 477 (14) § 1 k.p.c., Sąd ten orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł S. B. zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu:

1) naruszenie art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie,

2) naruszenie prawa procesowego, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c., poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i uznanie, że zebrany w sprawie materiał dowodowy uzasadniał oddalenie odwołań ubezpieczonego,

3) naruszenie prawa procesowego, a w szczególności art. 217 § 2 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku ubezpieczonego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ds. księgowości.

W uzasadnieniu apelacji skarżący dokonał streszczenia postępowań: administracyjnego i sądowego-pierwszoinstancyjnego w niniejszej sprawie, powołał treść przepisów art. 53 ust. 1-4 ustawy emerytalnej oraz wskazał, że decyzja ZUS z dnia 15 grudnia 2011 r. nie zawiera w swojej treści żadnego wyliczenia dotyczącego części emerytury należnej za okresy składkowe i nieskładkowe z uwzględnieniem waloryzacji od dnia 01 marca 2011 r. W związku z czym, w ocenie ubezpieczonego, decyzja ta jest w tym zakresie błędna. Z tych też powodów błędna jest również decyzja ZUS z dnia 24 lutego 2012 r., w której organ rentowy uwzględnił w wymiarze świadczenia okres zatrudnienia od dnia 01 listopada 2011 r. do dnia 15 lutego 2012 r., ponieważ decyzja ta jest pochodną decyzji z dnia 15 grudnia 2011 r., w której błędnie została wyliczona emerytura ubezpieczonego.

Apelujący powołał stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale tego Sądu w sprawie I UZP 1/08 oraz stwierdził, że organ rentowy nie dokonał przeliczenia wysokości jego emerytury według kwoty bazowej z daty zgłoszenia wniosku o przeliczenie zarówno co do jej części socjalnej, jak i co części stażowej.

Zdaniem wnioskodawcy biegła sądowa w zakresie rachunkowości nie wzięła pod uwagę jego wyliczeń znajdujących się w aktach sprawy, a dotyczących wyliczeń zawartych w decyzjach organu rentowego: z dnia 24 listopada 2008 r., z dnia 19 stycznia 2009 r., z dnia 03 kwietnia 2009 r., z dnia 12 czerwca 2009 r., z dnia 27 stycznia 2010 r., z dnia 15 lutego 2011 roku, z dnia 15 lutego 2011 r., z dnia 08 marca 2011 r., z dnia 15 grudnia 2011 r. i z dnia 24 lutego 2011 r.

Ubezpieczony wskazał ponadto, że w aktach sprawy brakuje następujących dowodów: decyzji organu rentowego: z dnia 19 stycznia 2009 r., z dnia 03 kwietnia 2009 r., z dnia 27 stycznia 2010 r. i z dnia 15 lutego 2010 r. oraz przyznanych waloryzacji: z dnia 04 marca 2010 r. i z dnia 03 marca 2011 r.

W konkluzji apelacji skarżący wnosił o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku oraz zmianę zaskarżonych decyzji organu rentowego: z dnia 15 grudnia 2011 r. oraz z dnia 24 lutego 2012 r. poprzez zobowiązanie organu rentowego do przeliczenia jego emerytury w prawidłowej wysokości, ewentualnie

2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji,

3) zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja S. B. nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie zawiera zarzutów skutkujących uchYLENIEM lub zmianą wyroku Sądu I instancji.

Z treści apelacji wynika zarzut sprzeczności istotnych ustaleń tego Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz zarzut naruszenia prawa procesowego, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i uznanie, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uzasadniał przyjęcie, iż organ rentowy prawidłowo: ustalił wysokość emerytury w powszechnym wieku emerytalnym i ponownie obliczył jej wysokość.

Podkreślenia wymaga, że skuteczne postawienie zarzutu sprzeczności istotnych ustaleń ze zgromadzonymi dowodami lub naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, lub nie uwzględnił wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów, jedynie to bowiem może być przeciwstawione uprawnieniu do dokonywania swobodnej oceny dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2004 r. w sprawie III CK 245/04, publik. LEX 174185).

Do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie apelującego o innej, niż przyjęta wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich ocenie odmiennej niż przeprowadzona przez Sąd (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 kwietnia 2000 r. w sprawie V CKN 17/00, publik. LEX nr 40424 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 marca 2006 r. w sprawie I ACa 1116/2005, publik. LEX nr 194518).

W ocenie Sądu II instancji wnioskodawca nie zdołał wykazać wadliwości rozumowania Sądu Okręgowego z punktu widzenia zaprezentowanych powyżej kryteriów.

Sąd Apelacyjny podziela w pełni ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji i przyjął je za własne, a zatem nie ma potrzeby ich powtarzania w tym uzasadnieniu (por. wyrok S.N. z dnia 11 czerwca 1999 r. w sprawie II CKN 391/98, publik. LEX nr 523662).

Na wstępie zaznaczyć należy, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (por. wyrok S.N. z dnia 26 maja 2011 r. w sprawie II UK 360/10, publik. LEX nr 901610).

W przedmiotowej sprawie spór dotyczył dwóch decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.: z dnia 15 grudnia 2011 r. (k. 262-263 akt ZUS) i z dnia 24 lutego 2012 r. (k. 277-278 akt ZUS).

Pierwszą z wyżej wymienionych decyzji organ rentowy ustalił S. B. od dnia 01 grudnia 2012 r. prawo do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, tj. z art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm., nazywanej dalej ustawą emerytalną), natomiast drugą z podanych decyzji organ ten ponownie przeliczył wysokość emerytury wnioskodawcy doliczając okresy składkowe od dnia 01 listopada 2011 r. do dnia 15 lutego 2012 r. oraz dokonał jej waloryzacji od dnia 01 marca 2012 r.

Tym samym żadna z zaskarżonych decyzji nie dotyczy waloryzacji świadczenia emerytalnego ubezpieczonego przed dniem ustalenia mu prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, a w konsekwencji kwestia prawidłowości tych waloryzacji nie może być przedmiotem niniejszego postępowania.

Treść apelacji wskazuje (k. 82-86 akt sprawy), że spór w niniejszej sprawie koncentruje się na dwóch kwestiach: po pierwsze, czy uwzględniono do podstawy wymiaru emerytury w powszechnym wieku emerytalnym podstawę wymiaru wcześniejszej emerytury w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do tego świadczenia, jak również, czy wobec podlegania wnioskodawcy przez okres ponad 30 miesięcy ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia, po ustaleniu mu decyzją organu

rentowego z dnia 24 listopada 2008 r. (k. 103-106 akt ZUS) prawa do wcześniejszej emerytury, przy ustalaniu mu prawa do emerytury w zwykłym wieku emerytalnym, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru emerytury wcześniejszej zarówno część socjalna, jak i podstawa wymiaru (część stażowa) tego świadczenia winna podlegać wyliczeniu z uwzględnieniem kwoty bazowej obowiązującej w dacie złożenia wniosku o emeryturę na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej.

Odnosząc się do pierwszej z wymienionych wyżej kwestii wskazać należy, że nie jest przedmiotem sporu i nie budzi wątpliwości w niniejszej sprawie, że do obliczenia części stażowej emerytury S. B. w powszechnym wieku emerytalnym przyjęto podstawę wymiaru wcześniej przyznanej emerytury, która po jej waloryzacji decyzjami: z dnia 04 marca 2010 r. (k. 197-198 akt ZUS) i z dnia 03 marca 2011 r. (k. 249 akt ZUS), poczynając od dnia 01 marca 2011 r., wynosiła 5.369,82 zł.

Nie znajduje zatem żadnych uzasadnionych podstaw stwierdzenie, że część stażowa emerytury wnioskodawcy w powszechnym wieku emerytalnym została wyliczona bez uwzględnienia do podstawy wymiaru tej emerytury podstawy wymiaru wcześniejszej emerytury w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do tego świadczenia.

Ustosunkowując się natomiast do drugiej z powołanych wyżej spornych kwestii Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko wyrażone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2009 r. w sprawie I UZP 6/09, publik. LEX nr 515915, zgodnie z którym kwotę bazową obowiązującą w dacie złożenia wniosku o emeryturę na podstawie art. 27 ustawy emerytalnej przez osobę mającą ustalone prawo do wcześniejszej emerytury, która podlegała, co najmniej trzydzieści miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, uwzględnia się tylko do obliczenia części socjalnej później ustalonej emerytury (art. 53 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 ustawy emerytalnej).

Sąd ten wskazuje, że dodane do art. 53 ustawy emerytalnej od dnia 01 lipca 2004 r. ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1264) przepisy ust. 3-5 mają zastosowanie tylko do części socjalnej świadczenia emerytalnego (art. 53 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej).

Tym samym stosownie do treści art. 53 ust. 3 ustawy emerytalnej w przypadku ustalania prawa do emerytury w wieku powszechnym, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru wcześniejszej emerytury ustala się to późniejsze świadczenie od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru wcześniejszej emerytury.

Wyłom od tej zasady stanowi art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej z treści, którego wynika, że część socjalną emerytury w wieku powszechnym, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru wcześniejszej emerytury wylicza się z uwzględnieniem nowej kwoty bazowej pod warunkiem, że zainteresowany po nabyciu wcześniejszej emerytury podlegał, co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Ponieważ przepisy art. 53 ust. 3 i 4 ustawy emerytalnej odnoszą się tylko do części socjalnej emerytury (art. 53 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej), a nie do jej części stażowej (art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy emerytalnej), to przedstawiony wyżej, zawarty w tych przepisach mechanizm, umożliwiający zastosowanie nowej kwoty bazowej nie znajduje zatem zastosowania do ustalenia podstawy wymiaru (części stażowej) emerytury w wieku powszechnym, której podstawę wymiaru (jak w niniejszej sprawie) stanowi podstawa wymiaru wcześniejszej emerytury (art. 21 ust. 1 pkt 1 w zw. z ust. 2 pkt 1 ustawy emerytalnej).

Inne zapatrywanie na znaczenie przepisu art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej, łączone z wprowadzeniem aktualnej kwoty bazowej do obliczenia podstawy wymiaru nowej emerytury, nie jest zasadne, gdyż przepis art. 53 ustawy emerytalnej nie zajmuje się ustalaniem podstawy wymiaru emerytury. Przed jego zastosowaniem podstawa wymiaru musi być już ustalona (art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy emerytalnej). Pytanie o kwotę bazową w części stażowej emerytury nowej

(zwykłej) po emeryturze wcześniejszej sprowadza się tylko do pytania o podstawę wymiaru poprzedniej emerytury (por. uchwała S.N. z dnia 10 września 2009 r. w sprawie I UZP 6/09, publik. LEX nr 515915).

Nie znajduje zatem podstaw prawnych stanowisko, zgodnie z którym z uwagi na spełnienie przez wnioskodawcę przesłanek z art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej „nowa” kwota bazowa podlega uwzględnieniu nie tylko do obliczenia części socjalnej, lecz również do obliczenia podstawy wymiaru (części stażowej) emerytury ubezpieczonego w wieku powszechnym, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru emerytury wcześniejszej.

Sąd II instancji zauważa ponadto, że uwzględnienie do wyliczenia części stażowej emerytury w wieku powszechnym, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru wcześniejszej emerytury „nowej” kwoty bazowej stałoby również w sprzeczności z treścią art. 21 ust. 1 pkt 1 w zw. z ust. 2 pkt 1 ustawy emerytalnej, który nakazuje za podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury przyjmować podstawę wymiaru wcześniejszej emerytury w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje, przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do tego świadczenia.

Sąd ten odnosząc się natomiast do wzajemnej relacji przepisów art. 53 ust. 4 i art. 110 ustawy emerytalnej stwierdza, że stanowią one o dwóch odrębnych instytucjach ustawy emerytalnej, których sensu nie można korygować przez wzajemne odwoływanie się jednej do drugiej (por. uchwała S.N. z dnia 10 września 2009 r. w sprawie I UZP 6/09, publik. LEX nr 527133).

Przepis art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej pozostając w ścisłym związku z art. 53 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 ustawy emerytalnej odnosi się do ustalania części socjalnej emerytury, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 (renta) lub ust. 2 (pkt 1 emerytura), nie dotyczy zaś ustalania podstawy wymiaru tej emerytury.

Tymczasem przepis art. 110 ustawy emerytalnej daje podstawę materialno-prawną do ponownego obliczenia (już ustalonej) emerytury (także wcześniejszej) zarówno w odniesieniu do jej części socjalnej (nowa kwota bazowa), jak i jej części stażowej (podstawa wymiaru świadczenia ustalana na nowo w myśl art. 15 ustawy emerytalnej z nową kwotą bazową) pod warunkiem spełnienia wymienionych w tym przepisie przesłanek.

Wskazać też należy, że w art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej chodzi tylko o sam okres ubezpieczenia, czyli nie ma znaczenia wysokość składki (podstawy jej wymiaru) w okresie owych „co najmniej 30 miesięcy ubezpieczenia”. Natomiast w przepisie art. 110 ustawy emerytalnej znaczenie ma nie tyle sam okres ubezpieczenia, co właśnie wielkość składki, która pozwala osiągnąć wymagany wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyższy od poprzednio obliczonego - w sytuacji objętej przepisem ust. 1 art. 110 ustawy emerytalnej - albo wynoszący, co najmniej 130 % w sytuacji z przepisu ust. 2 art. 110 ustawy emerytalnej. Nadto przepis art. 53 (w tym ust. 4) ustawy emerytalnej stosuje się z urzędu do ustalenia wysokości emerytury, natomiast tryb przeliczenia podstawy wymiaru z art. 110 ustawy emerytalnej tylko na wniosek zainteresowanego. Łącznikiem przepisów art. 53 i art. 110 ustawy emerytalnej, lecz tylko o znaczeniu faktycznym, może być okres ubezpieczenia po nabyciu wcześniejszej emerytury wynoszący, co najmniej 30 miesięcy (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2009 r. w sprawie I UZP 6/09, publik. LEX nr 515915).

Tym samym uznać należy, że wobec spełnienia przez S. B. przesłanek zastosowania art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej, jedynie część socjalna jego emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru wcześniejszej emerytury, podlegała ustaleniu z uwzględnieniem „nowej” kwoty bazowej natomiast ustalenie podstawy wymiaru tego świadczenia (części stażowej) następowało z uwzględnieniem tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru.

Prawidłowo zatem organ rentowy w zaskarżonej decyzji z dnia 15 grudnia 2011 r. (k. 262-263 akt ZUS) jedynie do obliczenia części socjalnej emerytury wnioskodawcy w powszechnym wieku emerytalnym zastosował kwotę bazową,

obowiązującą od dnia 01 marca 2011 r., wynikającą z treści Komunikatu Prezesa GUS z dnia 09 lutego 2011 r. w sprawie kwoty bazowej w 2010 r. (M.P. z dnia 11 lutego 2011 r.), tj. w kwocie 2.822,66 zł.

Organ ten zasadnie, przy ponownym obliczeniu wysokości emerytury S. B. zaskarżoną decyzją z dnia 24 lutego 2012 r. (k. 277-278 akt ZUS), jedynie do obliczenia części socjalnej zastosował kwotę bazową w kwocie 2.822,66 zł oraz dokonał od dnia 01 marca 2012 r. waloryzacji tego świadczenia poprzez dodanie kwoty waloryzacji, tj. 71,00 zł zgodnie z art. 4 ust. 1 i 7 pkt 1 ustawy z dnia 13 stycznia 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2012 r., poz. 118).

Opinia biegłego podlega ocenie na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (por. wyrok S.N. z dnia 21 października 2004 r. w sprawie V CK 143/04, publik. LEX nr 585885).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego sporządzone w postępowaniu pierwszoinstancyjnym opinie biegłej sądowej z zakresu rachunkowości odpowiadają wymogom stawianym przez przepis art. 285 § 1 k.p.c., ponieważ nie tylko umożliwiają ich sądową kontrolę, ale nadto uzasadnienia są przystępne i zrozumiałe, zaś wnioski sformułowane zostały jasno i czytelnie.

Sąd ten podziela w szczególności stanowisko biegłej z zakresu rachunkowości zaprezentowane w opinii z dnia 29 sierpnia 2012 r. (k. 41-44 akt sprawy), uzupełnionej opinią z dnia 02 października 2012 r. (k. 59 akt sprawy), zgodnie z którym kwotę bazową obowiązującą w dacie złożenia wniosku o emeryturę w powszechnym wieku emerytalnym przez osobę mającą ustalone prawo do wcześniejszej emerytury, która podlegała co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, uwzględnia się tylko do obliczenia części socjalnej później ustalonej emerytury. Ponadto uznał, że wyliczenia wysokości emerytury wnioskodawcy w wieku powszechnym przedstawione w tej opinii odpowiadają przepisom prawa i są prawidłowe pod względem matematycznym.

W świetle: treści dokumentów w postaci: decyzji o waloryzacji emerytury: z dnia 04 marca 2010 r. (k. 197-198 akt ZUS) i z dnia 03 marca 2011 r. (k. 249 akt ZUS), zaskarżonej decyzji z dnia 15 grudnia 2011 r. (k. 262-263 akt ZUS) i opinii z dnia 29 sierpnia 2012 r. (k. 41-44 akt sprawy), jak również ustnych wyjaśnień biegłej opinii złożonych na piśmie w dniu 20 listopada 2012 r. w sprawie V U 422/12 (k. 70-70v. akt sprawy) nie znajdują żadnego oparcia twierdzenia skarżącego, że jej wyliczenia dotyczące części stażowej jego emerytury w powszechnym wieku emerytalnym nie uwzględniają waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do tej emerytury.

W związku z powyższym uznać należy, że Sąd I instancji zasadnie uznał opinię biegłej z zakresu rachunkowości z dnia 29 sierpnia 2012 r. (k. 41-44 akt sprawy), uzupełnioną jej opinią z dnia 02 października 2012 r. (k. 59 akt sprawy), za miarodajną dla poczynienia ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że brak jest obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii od tych samych biegłych lub innych biegłych, jeżeli już sporządzona w sprawie opinia jest jednoznaczna i tak przekonująca, że określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną (por. uzasadnienie wyroku S.N. z dnia 21 listopada 1974 r. w sprawie II CR 638/74, publik. LEX nr 4907).

W świetle art. 286 k.p.c. sąd ma bowiem obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi potrzeba, a zatem wówczas, gdy opinia złożona do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (por. uzasadnienie wyroku S.N. z dnia 15 lutego 1974 r. w sprawie II CR 817/73, publik. LEX nr 7404). Samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych (por. wyrok S.N. z dnia 06 października 2009 r. w sprawie II UK 47/09, publik. LEX nr 559955).

Zdaniem Sądu II instancji, ponieważ opinia biegłej sądowej z zakresu rachunkowości z dnia 29 sierpnia 2012 r. (k. 41-44 akt sprawy), uzupełniona opinią tej biegłej z dnia 02 października 2012 r. (k. 59 akt sprawy), jest jednoznaczna i

przekonująca, ponadto zaś udzieliła ona wyczerpujących ustnych wyjaśnień na rozprawie w dniu 20 listopada 2012 r. w sprawie V U 422/12 (k. 70-70v. akt sprawy), a zatem nie zachodzi w przedmiotowej sprawie potrzeba dopuszczenia dowodu z opinii nowego biegłego z zakresu rachunkowości na okoliczności jak w tezie postanowienia z dnia 31 lipca 2012 r. w sprawie V U 422/12 (k. 35 akt sprawy).

Ponadto zaznaczyć należy, że do postępowania odrębnego z zakresu ubezpieczeń społecznych, w zakresie postępowania dowodowego, ma zastosowanie - bez żadnych ograniczeń - reguła wynikająca z art. 232 k.p.c., obowiązuje więc zasada kontrydiktoryjności i dowodzenia swoich twierdzeń przez stronę (por. wyrok S.N. z dnia 07 stycznia 2010 r. w sprawie II UK 148/09, publik. LEX nr 577847).

Zgodnie z tą zasadą, znajdującą wyraz w treści art. 232 zdanie pierwsze k.p.c., to na wnioskodawcy spoczywa w niniejszej sprawie ciężar wykazania w przedmiotowej sprawie, że organ rentowy nieprawidłowo: ustalił wysokość jego emerytury w powszechnym wieku emerytalnym w zaskarżonej decyzji z dnia 15 grudnia 2011 r. (k. 262-263 akt ZUS) oraz ponownie obliczył wysokość tego świadczenia i dokonał jego waloryzacji od dnia 01 marca 2012 r. zaskarżoną decyzją z dnia 24 lutego 2012 r. (k. 277-278 akt ZUS).

Tymczasem z treści protokołu rozprawy z dnia 20 listopada 2012 r. w sprawie V U 422/12 (k. 70-70v. akt sprawy) jednoznacznie wynika, że skarżący nie zgłosił żadnych nowych wniosków dowodowych.

W konsekwencji za niezasadny uznać należy zarzut naruszenia prawa procesowego, a w szczególności art. 217 § 2 k.p.c., w brzmieniu obowiązującym do dnia 02 maja 2012 r., (w zw. z art. 227 k.p.c.), poprzez pominięcie dowodu z opinii innego biegłego sądowego z zakresu rachunkowości.

Reasumując dotychczasowe rozważania, Sąd Okręgowy uznając, że przeprowadzone w niniejszej sprawie dowody nie dają podstaw do podważenia zaskarżonych decyzji: z dnia 15 grudnia 2011 r. (k. 262-263 akt ZUS) i z dnia 24 lutego 2012 r. (k. 277-278 akt ZUS), dokonał prawidłowej, zgodnej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz prawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego. Apelacja S. B. (k. 82-86 akt sprawy) nie zdołała podważyć oceny tego Sądu.

Za niezasadne uznać zatem należy podniesione w tej apelacji zarzuty: naruszenia prawa procesowego, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. oraz naruszenia prawa materialnego, a w szczególności art. 53 ust. 1 i 4 ustawy emerytalnej.

Zarzut naruszenia prawa materialnego, a w szczególności art. 53 ust. 3 ustawy emerytalnej jest natomiast bezprzedmiotowy, ponieważ przepis ten w ogóle nie znajdował zastosowania w niniejszej sprawie.

Stosownie do treści art. 385 k.p.c. sąd drugiej instancji oddala apelację, jeżeli jest ona bezzasadna.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.